

צידה לדרך:

עלון תורני אקטואלי לילדי ישראל

יו"ל חידים שבוע עם תכנים מגוונים!

פרשת בא

עלון מס' 73 | שנה 2

בדרכי הפרשה

בבתי המשפט של המדינה! עליה לצאת לנרשא, ליצר קשר עם שרי המדינה והפקידים הבכירים, ולעשות ככל שביקלתה לבטל את הגזרה הנוראה! זאת התורה לא תהא מחלפת!

רבי מרדכי שמע את בקשתו של הרב ונחרד. הוא יודע שהשר הממנה על נושא זה הנו שונא ישראל, הוא עשוי לשמע זאת ולנקם בו על בקשתו! רבי מרדכי הביע בפני רבו את חששו...

שאל הרבי מוורקא את רבי מרדכי: "מדוע שולח רבש"ע את משה לפרעה באמירת "בא אל פרעה", היה עליו לומר "לה אל פרעה", אלא, ה' אומר לו "איך לה מה לחשש מפרעה הרשע המבקש להרגה, כי אינה הולך לבד, אני הולך איתה! - בא אל פרעה..." רבי מרדכי הבין את דברי הצדיק. בלב מלא אמונה עשה את דרכו לעיר הבירה, בא לפני השרים בקומה זקופה, ללא חשש ומורא, ונכה לבטל את הגזרה הנוראה שרחפה על שלמות התורה.

פרשתנו פותחת במלים "בא אל פרעה..." מדוע אומר ה' "בא אל פרעה" ולא "לה אל פרעה"? בעלי הדרוש מתרצים שבמלה 'בא' רמזו כי בפרשה זו קוראים על שלש המפות האחרונות, פגמטריה "בא אל פרעה..."

את ההסבר הפנימי לאמירת ה' "בא אל פרעה" נבין ע"י מעשה שהיה. הצדיק רבי יצחק מוורקא קרא אליו את חסידו רבי מרדכי, ואמר לו: "אבקש ממך לצאת לשליחות מיוחדת לנרשא, עיר הבירה!" רבי מרדכי היה רגיל לסייע לרבו הקדוש. הוא היה עשיר בעל עסקים מסעפים, הוא שלט היטב בשפת המדינה והיו לו קשרים טובים בבירת הממלכה. "רבי מרדכי, בודאי שמעת על הגזרה החדשה שנחתה עלינו, יהודי פולין. המושל גור לבצר ולשרף את חלק השו"מ משפט' שבשלקחן ערוה! הוא אוסר ללמד חלק זה, העוסק בדיני ממונות, כדי לגרם לכה שהיהודים לא ידונו בבתי הדין היהודיים עפ"י דין תורה, אלא יתדינו

גטו וורשה

בְּדֶרֶךְ הַצְדִּיקִים

הַבַּבְּא סָאֵלִי הִתְעַקֵּשׁ וְרָצָה שֶׁהַמְקוּנָה יִהְיֶה מְהֻדָּר בְּיוֹתֵר לְטֹהָרָתָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל. רֹקְנֵנו אֶת הַמְקוּנָה מִמֵּי הַגְּשָׁמִים שִׁירְדוּ 'בְּנֵס', וְהִסְדִּירוּ אֶת הָעֲנָנִים עַל הַצֵּד הַטּוֹב בְּיוֹתֵר. גַּעֲמַד הַבַּבְּא סָאֵלִי שׁוֹב מוֹל הַמְקוּנָה וְאָמַר: "אֲבִינֵנו, מִלְכֵנוּ, רְצוֹנֵנו לְטַבֵּל בַּמְקוּנָה לְלֹא שׁוּם חֲשֵׁשׁ הַלְכָתִי. אֲנֵא, הוֹרֵד לָנוּ גֶשֶׁם לְמַלְוֵי הַמְקוּנָה!"

וְשׁוֹב הוֹפִיעֵנו הָעֲנָנִים וְגֶשֶׁם חֹזֵק יָרַד עַל הַמְקוּנָה. הַמְקוּנָה הִתְמַלְאָה שְׁנִית בְּחֻדֵשׁ תַּמּוּז הַלּוֹהֵט וְהִיבֵשׁ! רַבְּנוּ ה'בַּבְּא סָאֵלִי' (פְּרוּשׁוֹ 'אֲבָא שְׁמַתְפַּלֵּל') הָיָה נִכְדּוֹ שֶׁל רַבְּנוּ יַעֲקֹב אַבּוּחֲצִירָא, הַקְּרוֹי "הָאֲבִיר יַעֲקֹב", מְצַאֲצָאִיו שֶׁל רַבִּי שְׁמוּאֵל אֶלְפֹּי. מִיְהוּ רַבִּי שְׁמוּאֵל זֶה? מִדּוּעַ קְרוּיִים צִאֲצָאִיו "אַבּוּחֲצִירָא"?

חַיֵּי הַיְהוּדִים בִּירוּשָׁלַיִם הָיוּ קָשִׁים בְּאוֹתָם יָמִים, לִפְנֵי כַּאֲרֵב־מֵאוֹת שָׁנָה. אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל נִשְׁלְטָה בְּיַדֵּי הָאִי־מִפְרִיָה

רבי ישראל אבוּחֲצִירָא זְצוּק"ל - הַבַּבְּא סָאֵלִי

הַשְּׁבוּעַ, בְּיוֹם ד' בְּשֶׁבֶט, יוֹם הַהִלּוּלָא שֶׁל קְדוּשׁ הַקְּדוּשִׁים סִידְנָא (אֲדוּנָנו) רַבְּנוּ יִשְׂרָאֵל אַבּוּחֲצִירָא, ה'בַּבְּא סָאֵלִי'. רַבְּנוּ הָיָה רֹאשׁ לְרַבְּנֵי מְרוֹקוֹ וְדָוָן בְּאַרְצוֹ שְׁנַיִם רַבּוֹת. כְּשִׁעֲלָה אַרְצָה, הִפְרִירוּ כָּלֵם בְּגִדְלוֹתוֹ הָעֲצוּמָה בַּתּוֹרָה וּבְסִפּוּרֵי הַמוֹפֵת וְהַנְּסִים הַגְּלוּיִים שֶׁהָיָה מְרָאָה. יְהוּדִים מְכַל הַקְּהֵלוֹת וְשִׁכְבוֹת הַצְּבוּר נִהְרִו לְבִיתוֹ בְּנִתְיָבוֹת לְקַבֵּל מִמֶּנּוּ עֲצָה וּבְרָכָה.

מְסַפֵּר כִּי ה'בַּבְּא סָאֵלִי' הִגִּיעַ בְּחֻדֵשׁ תַּמּוּז, בְּאֲמֻצַּע הַקִּיץ, לַעֲיָרָה שְׁלֹא הָיָה בָּהּ מְקוּנָה. כְּאֲשֶׁר שָׂאֵל עַל קְדוּשַׁת מִשְׁפָּחוֹת הָעֲיָרָה, הִתְבַּיְשׁוּ הָאֲנָשִׁים לְגִלוֹת לוֹ שֶׁאִין בַּמְּקוֹם מְקוּנָה טְהוֹרָה. הַצְדִּיק רָאָה אֶת מְבוּכַת הַתּוֹשְׁבִים, וְצוּהָ עֲלֵיהֶם תַּכְּף וּמִיד לְהִתְחִיל לְבָנוֹת מְקוּנָה חֻדֵשׁ.

הָאֲנָשִׁים לֹא הִבִּינוּ, כִּיצַד מְקוּנָה חֻדֵשׁ? הָרִי לְמַלְוֵי הַמְקוּנָה זְקוּקִים לְמֵי גְשָׁמִים וְעַכְשָׁו חֻדֵשׁ תַּמּוּז, וּבְחוּץ שׁוֹרְרִים הַחֵם וְהַשָּׂרֵב!

הַבַּבְּא סָאֵלִי חָזַר עַל דְּבָרָיו וּבְקֵשׁ מֵהֶם לְבָנוֹת מְקוּנָה, וְהִקְב"ה יִהְיֶה בְּעֶזְרָם. הֵם הִחִלוּ בְּבִנְיַת הַמְקוּנָה, וְכֹאֲשֶׁר סִימּוֹ, הִזְמִינוּ שׁוֹב אֶת ה'בַּבְּא סָאֵלִי' לַעֲיָרָה. הִגִּיעַ הַצְדִּיק, הִסְתַּכֵּל עַל הַמְקוּנָה, וְאָז נִשְׂא עֵינָיו וְלִבּוֹ לְשָׁמַיִם וְאָמַר: "בּוֹרָא עוֹלָם, אֲתָה צוּיַתְנֵנוּ לַחַיּוֹת בְּקְדוּשָׁה וְטְהוֹרָה, אֲנִי חֹפֵצִים לַעֲשׂוֹת אֶת רְצוֹנְךָ. הִנֵּה, נִבְנְהָ כְּאֵן מְקוּנָה עַל מְנַת שְׁנוּכַל לְהִטְהַר בּוֹ, עֲשֵׂה נָא לְמַעַן שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל".

טָרַם סִים הַצְדִּיק אֶת תַּפְלָתוֹ, גֶּשֶׁם חֹזֵק הִחֵל לָרֶדֶת וּמֵלֵא אֶת הַמְקוּנָה בְּמֵי גְשָׁמִים! כְּאֲשֶׁר 'אוֹצֵר' הַמְקוּנָה הִתְמַלְאָה, הִתְפָּאָרוּ הָעֲנָנִים וְשָׁבָה הַשְּׁמֶשׁ הַקִּיצִית וְהַחֲמָה. לְאַחַר מִכּוֹן הַתְּבַרֵר שִׁישׁ 'חֲמָרָה הַלְכָתִית' שְׁלֹא נִלְקָחָה בְּחֻשְׁבוֹן כְּאֲשֶׁר בָּנוּ אֶת הַמְקוּנָה, וּבְחֵלֶק מִסְפָּרֵי פּוֹסְקֵי הַהִלְכָה יֵשׁ עֲרֵעוֹר עַל כְּשֵׁרוֹת מְקוּנָה זוֹ. שָׁמַע רַבְּנוּ וּמִיד צוּר עֲלֵיהֶם לְרוֹקֵן אֶת מֵי הַגְּשָׁמִים, וְלִהְסִדִּיר אֶת הַמְקוּנָה לְפִי אוֹתָהּ חֲמָרָה. הָיוּ שְׁנֵסוּ לְהַסְבִּיר לַצְדִּיק שֶׁאֲמָנָם יֵשׁ מִחֻלְקָתִי, אֲבָל לְפִי הַהִלְכָה הַמְקַבְּלַת הַמְקוּנָה כּוֹן כְּשֶׁר לְטַבִּילָהּ. אִךְ

העוֹתוֹמָאֵנִית (הממלכה הטורקית), והשלטונות הצרו את חיי היהודים. הקהלה היהודית הייתה קטנה למדי, ורב בניה השתייכו לקהלה הספרדית. מעמדם היה נחות בעיני המוסלמים, שחפצו בהשפלתם ובקשו להקשות על חייהם.

תנאי החיים הקשו על היהודים להתפרנס בכבוד. מעטים מהם עסקו במלאכה ובמסחר, אולם רבם התקיימו בדחק בעזרת כספי ה'חלקה'. זו הייתה חלקת תמיכות וקצבאות מכספי תרומות, שנאספו מעת לעת מיהודים בחו"ל.

בשל העניי המחפיר היו היהודים צריכים להאבק גם במאמצים של הנוצרים 'המסיונריים', שנסו לקנות את לב היהודים במתנות ובמתן שרותים חיוניים כמו רפואה, בשאיפה להעבירם על דתם.

ראשי הכולל הספרדי בירושלים וראשי העסקנים, נאספו לדון במצוקה הגוברת והולכת ובקפת הקהלה המתרוקנת. הם החליטו כי אין מנוס מלשגר שליח לעיר קושטא שבטורקיה (פיום איסטנבול), ולבקש את עזרת היהודים בעלי ההון המתגוררים בה. על מי תטל המשימה הכבדה והאחראית? הטל גורל ועלה שמו של הצדיק **רבי שמואל אלבז**.

רבי שמואל, היה צנוע ונסתר מעיני הבריות. רב ומנו הקדש ללמוד התורה בכלל ותורת הקבלה בפרט. במעט הזמן שנשאר לו עסק בקליעת מחצלות קנים, אותן היה מוכר וכה מתפרנס בדחק. יצא רבי שמואל לדרך, והגיע אל הנמל כדי לעלות לאניה היוצאת לקושטא. אולם כאשר פנה לדבר עם רב-החובל התברר לו כי הסכום שבנידו לא יספיק לדמי ההפלגה. רב-החובל היה אדם קשוח, ולא נאות להתחשב בדבר.

כל מאמציו של רבי שמואל לשכנעו כי הוא נוסע לדבר מצוה של הצלת בני-אדם רבים מחרפת עני, עלו בתהו. הוא אף הבטיח לו את זכות המצוה כלה, אך דבריו נפלו על אוזניים ערלות.

בעינים כלות הביט רבי שמואל בנוסעים העולים אל האניה וברכ-החובל המנצח על ההכנות להפלגה. כעבור זמן קצר נתן רב-החובל את האות, העגן הורם והאניה יצאה לדרך. בודד נותר רבי שמואל על החוף, ישוב על מחצלת שהביא עמו. הוא הביט באניה המתרחקת, ושפתיו לחשו את מלות הפסוק "מאינן יבא עזרי? עזרי מעם ה' עשה שמים וארץ".

רבי שמואל החליט לשים בה' מבטחו. אין הוא נוסע למען עצמו, אלא למען העניים בירושלים עיר-הקדש, המוסרים את נפשם על התורה ועל העבודה. הרבה דרכים למקום להביא תשועה לעמו, ומה לו לדאג? עד מהרה שב ושקע בתורה ובעבודת ה'.

לפתע פתאם, החלו גלי הים לסער. גל גדול התקרב בעצמה אל החוף, ושטף את כל אשר עליו. הגל נשא עמו את רבי שמואל והמחצלת שעליה ישב, והוא מצא את עצמו מפליג על-גבי המחצלת במהירות אל הים. גלי הים סערו סביבו, אך הוא שט על המחצלת ביציבות, נשא מעל הגלים.

לא עברה שעה קלה, ונוסעי האניה עמדו משתאים על גבי הספון, מביטים בתדהמה בראשי שמואל השט על מחצלת פלב הים, ועוסק בתורה פאלו לא ארע דבר... רב-החובל הזעק מיד אל הספון. כאשר ראה את הפלא, הבין מיד כי רבי שמואל הוא איש קדוש, והחל להתחנן אליו כי יסלח לו. הזמין אותו לעלות אל האניה, והבטיח לו כי לא יטל ממנו אפלו פרוטה אחת.

אולם רבי שמואל חי'ה בטוב-לב ואמר כי מכיון שהקב"ה זמן לו 'ספינה' משלו, אין לו עוד צרה באגיה.

וכך, בעוד האגיה מתקדמת בכבודות ובאטיות, הפליגה המחצלת של רבי שמואל בחפזון לעבר טורקיה, וכעבר זמן קצר נעלמה מעיני נוסעי האגיה.

רבי שמואל הגיע במהירות ליעדו, אל העיר קושטא. בימים הראשונים הייתה מלאכתו קשה, והוא הצליח לקבץ סכום קטן בלבד, אולם כאשר הגיעה האגיה אל הנמל, ספרו הנוסעים את ספור המחצלת, וכך נודעה צדקותו המפלאה של רבי שמואל.

לשמע הספור פתחו לפניו יהודי העיר את בתיהם, ותרמו ביד נדיבה למען תושבי ירושלים, ובסיעתא דשמיא הצליח בתוך זמן קצר למלא את המשמה שבעבורה נשלח.

מאז קבל רבי שמואל אלפו את הפנוי 'רבי שמואל אבי-חצירא', שמשמעותו 'אבי המחצלת', על שם

גם המחצלת שנעשה לו. בניו וצאצאיו אחריו היו לשושלת רבנים, צדיקים ומלמדים בנפים, הלא היא משפחת אביחצירא לדורותיה. הנודעים שבהם: הצדיק ה'אביר יעקב', הצדיק ה'בבא סאלי' ובנו הצדיק רבי מאיר, ועד ימינו - צדיקי בית אביחצירא הנודעים בפרישותם וצדקותם, ואלפים נהנים מאורם הרוחני הטהור.

גם בימינו יש "מחצלת קדושה" שמצילה מטביעה! 'קרן ההסעות' היא המשיטה תלמידים ותלמידות לעבר חוף מבטחים רוחני - בתי הספר של החנוכה העצמאי. מסביב גועש ים סוער, עולם גשמי מושך ומסכן, המחצלת - ההסעות, מוליכות את הילדים בבטחה. ומי מכין מחצלת זו? מי תופר ואורג אותה? אתם! כל מי שזוכה להיות שתף בעבודת הקדש, ובהרמת תרומה למפעל קדוש זה.

יהי רצון ושושלות צדיקים יצאו מפעילותכם!

בדרכי חכמינו

הוא פנה אל הרב ואמר לו בלגלוג: "בתורתכם כתוב על קרבן הפסח: "כל בן נכר לא יאכל בו... וכל ערל לא יאכל בו". והנה אנכי עולה מדי שנה בשנה לירושלים, מתערבב בין היהודים ואוכל אתם את קרבן הפסח. ולא עוד אלא שמקבל אני חלק טוב, טעים ומשבח מבשר הכבש ושום דבר רע לא ארע לי. כפי שאתה רואה".

כה אמר הגוי וצחק צחוק גדול, על שמצליח לרמות את היהודים. שמע רבי יהודה בן בתירא את דבריו, וכאב מאד את הדבר. חשב רבי יהודה בן בתירא כיצד להפך את מעשיו של הרומאי הלועג לקדשי שמים. הוא עצמו כבר היה זקן וחולה מכדי לעלות לירושלים. ואפלו אם היה מספיק לשלח איש נאמן כדי להזהיר את החכמים - כיצד יזהו כי הוא נכרי? והרי הוא עלול להטעות שוב ולהתנהג כיהודי! החליט רבי יהודה שאותו רשע צריה להודיע בעצמו שאינו יהודי, אלא עובד-אלילים רומאי. פיו יכשילנו, ואז ידעו עולי הרגל מיהו העומד מולם!

לא גלה רבי יהודה לנכרי הרמאי את מחשבותיו,

בתקופת בית המקדש השני, חי חכם גדול בתורה ושמו רבי יהודה בן בתירא. מקום מגוריו היה בעיר נציבין - לא הרחק מגבולה הצפוני של ארץ ישראל, שם גרו גם רומאים - פקידים מלך רומא.

בין הנכרים הללו, היה רומאי שידיע היטב את מנהגי ישראל ואף דבר בלשון הקודש. גוי זה נהג מדי שנה בשנה לעלות לרגל לירושלים פשהוא לבוש בכגדי יהודי, להתערב בין עולי הרגל שבאו בהמוניהם ולהקריב את קרבן הפסח. אה בשונה מהם, פונתו לא הייתה להנאה הרוחנית שבמעשים אלה, כי אם להנאתו הגשמית.

רבים מאד היו עולי הרגל, ולכן קל היה לגוי הרומאי להעמיד פנים, כאלו הוא יהודי המבקש לקיים מצות עליה לרגל. ואכן היהודים הניחו לו להצטרף לחבורתם בקרבן הפסח ולהשתתף בסעדת המצוה הם סעדו לשם מצוה, כאשר רומאי זה סועד את הבשר הצלוי להנאתו.

באחת הפעמים, בה חזר הגוי מירושלים, נכנס אל רבי יהודה בן בתירא והחל ללעג על תורת ישראל.

הרצה לו פנים שוחקות ושאלו: - היאך הצלחת? האמנם נתנו לך מן החלקים המשבחים ביותר של הכפוש? האם נתנו לך לאכל מן האליה העסיסית (ונב הכפוש)? - לא! - הודה הגוי, אף פעם לא האכילו אותי אפילו חלק קטן מן האליה!

- ובכן רוצה אתה? - אמר לו רבי יהודה בן בתירא, אולי בכל זאת הרגישו שאינה יהודי. עצתי לה, פשתעלה השנה לירושלים, בקש שיאכילו אותך דוקא מן האליה! אל תוותר על החלב הנוטף מן האליה!...

הרומאי שם את הדברים על לבו. היטב חרה לו שכנראה לא הצליח לרמות את היהודים כפי שחשב, כי הרי לא שתפו אותו בחלק הכי משבח של קרבן הפסח ושמרו אותו לעצמם! מה טוב שרבי יהודה העיר את תשומת לבו לענין זה. מעכשו כבר לא יותר, ויעמד על "וכותו" המלאה!

ושוב הגיע פסח והרומאי בא לירושלים, מחפש פרגיל. התערב בין עולי-הרגל, שוחח עמהם בלשונם והצטרף לאחת הקבוצות, להיות מנוי על חבורת

אוכלי קרבן הפסח.

כשהגיע הזמן לאכל את סעדת-המצוה, דרש: רוצה אני לקבל מן האליה! הסתכלו בו האנשים בתמהון. בתחלה חשבו שאולי לא הבינו נכון: מה אמרת? מן האליה? הרי את האליה יש להקריב על המזבח ואסור לאכל אותה! מה אתה שח?! כל איש ישאל יודע מקטנותו שאסור לאכל את האליה!

עמד עובד-האילים נבוך ומביש על שלא ידע את הדין הזה, וכה נכשל בדבריו. - "הרי הגזון אמר לי במפרש, שאבקש את האליה", מלמל כעס. - מי אמר לך? - חקרו אותו הסובבים, אולי בור ועם-הארץ אמר לו כה? לא שלט עוד הרומאי הנרגז ברוחו וקרא: "מי? דוקא חכם ידוע, רבי יהודה בן בתירא מעירנו נציבין, הוא שאמר לי לבקש מן האליה, מפני שזה החלק הכי משבח!" נדהמו העומדים שם: רבי יהודה בן בתירא אמר כה?! היתכן? למה התכוון?

עצרו את הרומאי והביאו אותו לפני הכהנים החכמים, שהבינו שרבי יהודה בקש להזהירם בדרך זו ממעשיו של הרומאי...

בדרך החנוה

וחדשים, תכניות מושכות וחוגים מרתקים. אמנם יש למודי תאר - אה מאבדים את הטהר! משה רבנו נצב בעז מול פרעה הרשע והכריז: "בנערינו ובזקנינו נלה! בבנינו ובבנותנו נלה!". יסוד העם היהודי הוא לחנה את ילדינו הצעירים במסרת ישראל סבא! בנים ובנות, כלם ילכו אתנו, שאף צעיר לא ישאר בטמאת מצרים!

הכרוז זה "בבנינו ובבנותנו נלה, כי חג ה' לנו", נשמעת עד היום בעצמה גדולה בקרב פעילי קרן ההסעות, אשר בתקופה זו של השנה, "עונת הרשום" למוסדות הלמוד, פועלים במסירות מסביב לשעון כדי לרשם עוד ועוד ילדים וילדות לגנים תורניים ולבתי ספר של 'חנוה העצמאי'. חלילה לנו מלהפקיר את עתיד העם היהודי! כל אחד מאתנו יכול להיות פעיל, להרוות את צמאונם הרוחני, להשקותם מי דעת, לקרבם אל מי מנוחות - באר התורה, מקור הטהרה, מעיני השועה!

פרעה הרשע מנסה להכרית את עתיד עם ישראל ואומר: "לכו נא הגברים ועבדו את ה'..." "עד היום פועל היצר הרע בדרך זו. הוא מסכים שהזקנים והקשישים ישפמו ויעריבו בבתי הפנסיות, אה משכנע שאה הצעירים ישלחו ללמד במוסדות הרחוקים מחיי דת והבערת המסורה. בכל הדורות נסו אויבי ישראל לעקר את המשכיות קדשת עמנו פשיטה של "אם אין גדיים - אין תישים".

משפחות רבות יודעות אמנם את ערה למוד התורה ורושמות את בניהם למוסדות תורניים, אה את הבנות רושמים לבתי ספר אחרים, רחוקים... מתוך מחשבה תמימה כי עבור הבנות אין ההבדל כל כה משמעותי, והעקר הוא ההשכלה, התאר והמקצוע...

לצערנו, היצר הרע מסייע למוסדות הללו להתפרסם ולמשה תמימים רבים, הם עוטפים את הריקנות הפנימית במעטפת נוצצת של מבנים הדורים

בְּדֵרָה הַחִידָה:

תשובות לפְּרִשְׁת וְאַרְא

אלו מכות באו ע"י אֱהָרֹן, ומדוע?

- מכות דם וצַפְרִדֵּעַ, פִּי מִשָּׁה רַבְּנוּ לֹא רָצָה לְהַכּוֹת אֶת הַיָּאֹר שֶׁהֵגֵן עָלָיו בְּיַנְקוּתוֹ, וְכֵן מַכַּת כְּנִיָּם, פִּינּוֹן שֶׁלֹּא רָצָה לְפַגֵּעַ בְּעַפְרֵי מִצְרַיִם שֶׁעֶזַר לוֹ בְּהַטְמֵנַת הַמִּצְרַיִם שֶׁהָרַג.
- לְמָה יֵצֵא מִשָּׁה מִן הָעִיר בְּכַדִּי לְהַתְפַּלֵּל?
- פִּי הָעִיר הֵיטָה מְלֵאָה בְּעִבּוּדָה זָרָה.
- מִתִּי הַכְרִיזוּ חֲרָטְמֵי פְרָעָה "אֶצְבַּע אֱלֹקִים הוּא"?
- בַּמַּכַּת כְּנִיָּם, פִּי אֵיזֶן הַכְּשׁוּף שׁוֹלֵט בְּדָבָר הַקָּטָן מ'שְׁעוֹרָה'

שְׁאֵלוֹת לְפְרִשְׁת בֵּא

- מָה עָשׂוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּיַמֵּי מַכַּת חֹשֶׁה?
- מִדּוּעַ נֶאֱסַר עַל הַיְהוּדִים לְצֵאת מִבְּתֵיהֶם בְּלֵיל מַכַּת בְּכוֹרוֹת?
- אֵיךְ קוֹרְאִים לְשֵׁתֵי ה'פְּרִשְׁיֹת' הַרְשׁוּמוֹת בַּתְּפִלִּין, שֶׁהֵן אֵלֶּה שְׁגָם חוֹתְמוֹת אֶת פִּר' בֵּא?

רוצים את העלון אצלכם?

שלחו בקשה לדוא"ל zaida@kerenh.org.il ונשלח אליכם!

ת.ד. 257 בני ברק או בהעברה לבנק הפועלים סניף 655 מס' ח-ן: 339991 קוין הסעה וסיוע לתלמידי החינוך העצמאי ע"ד 5-804-659-95
התרומויות מוכרות לצרכי מס לפי סעיף 46 כמו"כ ניתן לתרום בקלות ובמהירות בכל עמדות "נדדים פלוס" ברחבי הארץ